

Arrest

nr. 301 059 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 september 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 11 januari 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2022 dient verzoekster, in haar eigen naam en in naam van haar twee minderjarige kinderen, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 september 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 19 september 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2022 werd ingediend en op data van 03.06.2023 en 14.07.2023 werd geactualiseerd door :

S. (...) M. (...), J. (...) M. (...) (N° R.N. (...))

Geboren te (...) op (...) 1986

Wettelijk vertegenwoordiger van:

S. (...) S. (...), J. (...) J. (...) (N°R.N. (...))

Geboren op (...) 2007

S. (...) M. (...), G. (...) E. (...) (N°R.N. (...))

Geboren op (...) 2019

Nationaliteit: Venezuela

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 10.02.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De asielprocedure ingediend in hoofde van haar minderjarige zoons werd afgesloten op 17.05.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.03.2022 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar laatste asielprocedure werd afgesloten op 03.07.2023 met een beslissing niet ontvankelijk door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en acht maanden voor de eerste, twee jaar en drie maanden voor de procedure van haar kinderen, één jaar en elf maanden voor de tweede en acht maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat haar jongste zoon zijn leerplicht nog dient op te starten. Wat haar oudste zoon betreft merken we op dat betrokkene slechts één schoolattest voorlegt, met name voor schooljaar 2021-2022, waarin hij niet slaagde omwille van zijn

gebrekkige kennis van het Frans. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat haar jongste zoon zijn moedertaal, het Spaans, niet zou beheersen. Echter, betrokkene maakt dit absoluut niet aannemelijk. Hoewel haar zoon niet in Venezuela is geboren, heeft hij wel via zijn moeder een band met Venezuela. Verzoekster heeft immers de Venezolaanse nationaliteit en is in Venezuela geboren.

Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekster haar tot op zekere hoogte de Venezolaanse taal (het Spaans) en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat haarverblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkene beweert dat haar oudste zoon het Spaans niet meer zou beheersen omwille van het feit dat hij reeds drie jaar Franstalig onderwijs zou volgen. Echter, deze bewering is niet geloofwaardig. Haar zoon is geboren in Venezuela waar hij bijna twaalf jaar van zijn leven doorbracht alvorens naar België te komen. Dit houdt in dat het Spaans zijn moedertaal is en dat hij tevens reeds verschillende jaren scholing genoten heeft in deze taal. Dit vindt trouwens bevestiging in de vaststelling dat hij in schooljaar 2021-2022 niet slaagde omwille van het feit dat hij het Frans onvoldoende beheerst. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat haar kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Venezuela niet opnieuw zouden kunnen op school voor haar oudste zoon en dat haar jongste zoon zijn basisonderwijs niet zou kunnen opstarten in Venezuela. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de algemene (economische) situatie in Venezuela voor alleenstaande moeders en verwijst in dit kader naar een verslag van de Verenigde Naties uit 2019. Zij vermeldt dat zij bij een terugkeer hierdoor zou worden gediscrimineerd en dat zij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling, justitie en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van haar asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006). Verzoekster haalt hier dus ter ondersteuning van haar aanvraag 9bis elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming. Bij de beoordelingen van deze elementen dient dan ook rekening gehouden te worden met de overwegingen van de commissaris-generaal dienaangaande. Uit de beslissing van het CGVS dd. 10.03.2020 blijkt dat betrokkene niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zullen terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. De commissaris-generaal wijst er verder op dat de verklaringen van betrokkene over hun profiel en hun financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in hun hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economisch aard of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij bij een terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verder blijkt uit deze beslissing van het CGVS dat hoewel de situatie in Venezuela precair is, nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat er dus geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade (CGVS dd. 10.03.2020). De RVV bevestigde dit oordeel van het CGVS op 10.02.2021. We wijzen erop dat de commissaris-generaal de overheidsinstantie is die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. In deze beslissing werd namelijk specifiek onderzoek gedaan naar het vluchtrelaas van betrokkenen en naar de invloed van de algemene situatie in Venezuela op de situatie van verzoekers. De vaststelling dat de commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekers veilig kunnen terugkeren naar Venezuela, is een weerlegging van hun bewering dat zij omwille van de algemene situatie in Venezuela bijzonder moeilijk zouden kunnen terugkeren. Het louter verwijzen naar de algemene situatie en de situatie van alleenstaande moeders in het bijzonder en het voorleggen van een algemeen rapport over de situatie in Venezuela, is ruim onvoldoende om het oordeel van het CGVS en de RVV te weerleggen. Betrokkene dient persoonlijke bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven omstandigheden omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. In deze situatie komt het aan verzoekster toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen. De algemene situatie in Venezuela kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij zou belanden in een situatie zonder inkomsten, met twee kinderen ten laste, waardoor het onmogelijk zou zijn om de nodige stappen te ondernemen om te kunnen terugkeren naar België, zonder financiële steun van haar ouders of de Venezolaanse overheid. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 33 jaar in Venezuela en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene zou belanden in een situatie zonder inkomsten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM ter bescherming van haar in België opgebouwde familieleden. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene in haar verzoekschrift niet verwijst naar familieleden die in België verblijven. De bestaande gezinseenheid, moeder en twee kinderen, blijft volledig behouden. Uit haar verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure blijkt bovendien dat zij in Venezuela over een ruim familiaal netwerk beschikt, bestaande uit haar ouders, twee broers en een zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden vier getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk of dat van haar kinderen van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de vorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij of haar kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij en haar kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Venezuela uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake

zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al meer dan drie jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van integratie, dat zij hier professionele opleidingen gevolgd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie in de Belgische samenleving, dat zij de Franse taal zou beheersen, dat haar oudste zoon perfect Frans zou spreken, dat zij hier hechte banden opgebouwd zouden hebben, dat haar zoon hier voetbal zou spelen, dat zij vier getuigenverklaringen voorlegt evenals een bewijs van aansluiting bij een voetbalclub van haar zoon, enkele deelcertificaten Franse taallessen, een bewijs van Frans taalniveau, haar attest van maatschappelijke oriëntatie en een bewijs van inschrijving voor een opleiding) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 18.06.2022 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 30.03.2022 van haar asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Waar verzoekster blijkens het verzoekschrift opteert voor de Franse taal als proceduretaal, dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens

de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107*) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles, deel IV, p 737*). De zaak moet aldus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is opgesteld. Aangezien de bestreden beslissing in het Nederlands is opgesteld, dient deze taal als proceduretaal te worden gehanteerd. Aan het verzoek om het Frans te hanteren als proceduretaal, kan geen gevolg worden gegeven.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat een minderjarig kind in beginsel dient te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en dat een verzoekschrift door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, niet ontvankelijk is (*cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97*).

In de voorliggende zaak wordt niet betwist dat de twee kinderen van verzoekster minderjarig zijn. Uit niets blijkt dat verzoekster als enige ouder het ouderlijk gezag uitoefent over haar kinderen. Verder wordt niet betwist dat verzoekster alleen het beroep namens deze kinderen heeft ingesteld. Volledigheidshalve dient te worden benadrukt dat het gegeven dat de bestreden beslissing niet is gericht aan de vader van de minderjarige kinderen, niet verhindert dat deze man samen met verzoekster optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van hun gezamenlijke minderjarige kinderen en dat verzoekster daarnaast ook nog optreedt in eigen naam in de mate dat de beslissing ook op haar betrekking heeft.

De Raad stelt vast dat, krachtens artikel 376, eerste lid van het BW *inuncto* artikel 35 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht, het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld namens de twee minderjarige kinderen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de kennelijke beoordelingsfout. Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“In haar op 18 juni 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning heeft verzoekster aangevoerd dat de eerste van de volgende uitzonderlijke omstandigheden het moeilijk, zo niet onmogelijk, maakte om naar Venezuela terug te keren teneinde de verblijfsvergunningen bedoeld in artikel 9, lid 2, van de wet van 15.12.80 op te heffen:

Het feit dat ze voor zichzelf en haar twee kinderen internationale bescherming heeft aangevraagd vanwege de problemen die ze heeft ondervonden met de Venezolaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing heeft de DVZ dit argument afgewezen op grond dat alle verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar 2 kinderen waren afgewezen.

Verzoekster kan het uiteraard niet eens zijn met een dergelijke motivering.

Om te beginnen moet worden herinnerd aan het begrip uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980, zoals de Raad heeft aangegeven in een arrest van 13 februari 2013 nr. 96990, waarin het volgende staat "De Raad herinnert eraan dat in het kader van een aanvraag voor een verblijfsvergunning die wordt ingediend op basis van artikel 9 bis van voornoemde wet van 15 december 1980, de beoordeling van de uitzonderlijke omstandigheden waarnaar deze bepaling verwijst, een beslissende fase vormt in het onderzoek van de aanvraag, aangezien zij rechtstreeks de ontvankelijkheid ervan in België bepaalt, in afwijking van de algemene regel van binnenkomst in het land van herkomst of verblijf van de vreemdeling, en dit ongeacht de eigenlijke redenen waarom het verblijf wordt gevraagd.

De hierboven bedoelde uitzonderlijke omstandigheden zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om de formaliteiten te vervullen die nodig zijn om een verblijfsvergunning aan te vragen. Het uitzonderlijke karakter van de aangevoerde omstandigheden moet door de administratieve autoriteit in elk afzonderlijk geval worden onderzocht, en hoewel zij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, is zij niettemin verplicht haar beslissing te motiveren en naar behoren te motiveren (C.E.n 0107.621 31 MAART 2012, CE n ono.101. 2JUW2003).

Verzoekster is evenwel van mening dat haar problemen met de Venezolaanse autoriteiten als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 kunnen rechtvaardigen dat zij niet of moeilijk naar Venezuela kan terugkeren om de noodzakelijke vergunningen te verkrijgen.

Deze punten over de problemen die hij zou ondervinden als hij terugkeerde naar Venezuela vereisten een reactie van de vreemdelingendienst en niet alleen een verwijzing naar de afgewezen asielprocedure, zoals vermeld in de motivering van de afwijzende beslissing van de vreemdelingendienst.

Door niet te antwoorden op dit argument van grote moeilijkheden in geval van terugkeer bij de Venezolaanse autoriteiten, heeft de vreemdelingendienst dus kennelijk zijn motiveringsplicht miskend en het begrip uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 geschonden.

In dit verband verwijst verzoeker naar een arrest van 13 februari 2013, nr. 9990, waarin wordt gesteld: (...)

Het parallellisme dat de Raad heeft getrokken in de context van de 9ter-procedure kan van toepassing zijn op MUTATIS MUTANDIS in de context van een internationale beschermingsprocedure.

In haar verzoek om een verblijfsvergunning heeft verzoekster echter duidelijk aangegeven dat haar problemen met het regime van president Maduro het voor haar moeilijk, zo niet onmogelijk maken om naar Venezuela terug te keren.

Door niet op dit argument in te gaan, heeft de vreemdelingendienst zijn beslissing kennelijk ontoereikend gemotiveerd.

(...)

In het kader van haar op 18 juni 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden wegens buitengewone omstandigheden, had verzoekster als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis aangevoerd dat het moeilijk of zelfs onmogelijk was om naar Venezuela terug te keren om de verblijfsvergunningen bedoeld in artikel 9, lid 2, van de wet van 15.12.80 op te heffen:

> De scholing van zijn twee kinderen sinds zijn aankomst in België voor J. (...) (secundair onderwijs) en voor G. (...) sinds de leeftijd van 3 jaar (kleuteronderwijs) in het Frans.

> Het feit dat een eventuele terugkeer van haar twee kinderen naar Venezuela duidelijk een buitengewone omstandigheid vormde in de zin van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980, aangezien de kinderen grote moeilijkheden zouden ondervinden bij hun integratie in de Venezolaanse samenleving en bij het voortzetten van hun opleiding in het Spaans, aangezien zij de taal niet of nauwelijks machtig waren.

> J. (...) verliet Venezuela toen hij 12 jaar oud was.

> Dit is nog duidelijker voor G. (...), die in België is geboren, nooit in Venezuela heeft gewoond en geen Spaans spreekt.

In de bestreden beslissing heeft de vreemdelingendienst de argumenten van verzoekster afgewezen met de volgende motivering.

- > Het feit dat G. (...) in België geboren is, geeft hem geen recht op een verblijfsvergunning.*
- > Verzoekster heeft niet aangetoond waarom haar kinderen hun opleiding niet in Venezuela zouden kunnen voortzetten.*
- > Het feit dat haar Venezolaanse kinderen Spaans spreken en vertrouwd zijn met de cultuur van hun land, betekent dat ze zonder problemen zullen integreren.*
- > Het feit dat de schoolsituatie niet up-to-date is.*

Nogmaals, verzoekster kan niet instemmen met een dergelijke motivering, en wel om de volgende redenen:

In de eerste plaats zal de Raad kennis nemen van het feit dat de vreemdelingendienst de argumenten met betrekking tot het belang van de twee kinderen van verzoekster en hun schoolopleiding eenvoudigweg heeft verworpen op grond van het illegale verblijf van hun moeder.

Een dergelijke motivering biedt echter geen specifiek antwoord op de argumenten die zijn uiteengezet in het verzoek om toestemming om te blijven dat verzoeker op 18 juni 2022 heeft ingediend, maar komt erop neer dat wordt geweigerd de factoren in verband met het belang van verzoekers kinderen te onderzoeken, voor zover deze een uitzonderlijke omstandigheid zouden kunnen vormen.

Verzoekster wijst erop dat de bescherming van de belangen van haar twee kinderen geenszins afhankelijk is van haar houding, zodat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is ervoor te zorgen dat de belangen van de kinderen worden geëerbiedigd, zelfs indien hun situatie het gevolg is van een door verzoekster opgelegde keuze.

Verzoekster is bijgevolg van mening dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om de schoolopleiding van haar twee kinderen in België af te wijzen als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis, niet kan worden gerechtvaardigd op grond van haar illegaal verblijf en haar keuze om op Belgisch grondgebied te blijven ondanks de afwijzing van haar verzoeken om internationale bescherming.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich in die zin uitgelaten in zijn arrest nr. 277033 van 6 september 2022, waarin staat:
(...)

Bovendien zal de Raad er rekening mee houden dat de DVZ in zijn bestreden beslissing, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad, stelt dat het naar school gaan van een minderjarig kind op zich geen buitengewone omstandigheid vormt.

Uit de bewoordingen zelf volgt echter dat scholing niet automatisch als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, zonder dat daaruit kan worden afgeleid dat het nooit een van de omstandigheden is, noch op zichzelf, noch in combinatie met de aangevoerde elementen.

In dit verband is verzoekster van mening dat zij in haar op 18 juni 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning talrijke argumenten heeft aangevoerd betreffende de belemmeringen waarmee haar twee kinderen zouden worden geconfronteerd indien zij naar Venezuela zouden terugkeren, in het geval van G. (...), die in België is geboren, wegens gebrekkige beheersing van het Spaans, en in het geval van J. (...), die sinds zijn aankomst in België op vrij jonge leeftijd Frans onderwijs heeft genoten en zijn moedertaal niet meer spreekt.

Verzoekster was van mening dat de situatie van haar 2 kinderen het voor hen zeer moeilijk zou maken om te integreren in een samenleving waar zij de taal niet spraken.

Verzoekster was ook van mening dat haar 2 zonen grote moeilijkheden zouden ondervinden bij de aanpassing aan hun schoolopleiding in Venezuela.

In dit verband zij erop gewezen dat de bestreden beschikking louter algemeen en dwingend is (hun moeder geeft hun Franse les) en geenszins alle door verzoekster in het kader van haar verzoek aangevoerde elementen heeft onderzocht en dus haar motiveringsplicht niet is nagekomen.

Met betrekking tot het verzuim om de onderwijssituatie van haar twee kinderen bij te werken, herinnert verzoekster bovendien aan arrest nr. 222 232 van 24 januari 2013 van de Conseil d'Etat, waarin wordt verklaard:

(...)

Verzoeker is van mening dat het arrest van de Raad van State op een gelijkaardige manier kan worden toegepast op verzoeken die zijn ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.80.

Verzoekster is dan ook van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangetoond dat zij haar aanvraag diende bij te werken, en anderzijds heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet aangetoond dat de overgelegde documenten te oud waren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zijn mening gegeven in een uitspraak met nummer 275705 van 2 augustus 2022, waarin het volgende staat

(...)

Ten slotte heeft de vreemdelingendienst, opnieuw in de bestreden beslissing, verklaard dat verzoekster niet had aangetoond dat een terugkeer naar Venezuela nadelig zou zijn voor haar 2 kinderen.

Nogmaals, verzoekster kan het niet eens zijn met een dergelijke motivering.

Verzoekster wijst er derhalve op dat zij in haar op 18 juni 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfsvergunning haar bezorgdheid heeft geuit over de schoolopleiding van haar kinderen en de moeilijkheid, zo niet onmogelijkheid, voor hen om naar Venezuela terug te keren en daar hun studies voort te zetten.

Het feit dat haar zoon G. (...) in 2019 in België is geboren, dat hij Frans is opgeleid en geen Spaans spreekt en het feit dat haar zoon J. (...) sinds zijn aankomst in België in 2019 naar een Franstalige school gaat.

Eiseres was daarom van mening dat een eventuele terugkeer van haar twee kinderen naar Venezuela het voor hen zeer moeilijk zou maken om te integreren in de Venezolaanse samenleving, aangezien zij de taal niet spraken, en om hun studie voort te zetten.

In de bestreden beslissing stelt de DVZ dat laatstgenoemde niet aantoont dat onderwijs in het Frans in het land van herkomst onmogelijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, anders dan in de rechtspraak waarnaar de DVZ in zijn bestreden beslissing verwijst, haar kinderen niet heeft kunnen beschermen tegen de schade die is veroorzaakt door de wijziging van de onderwijstaal in het Spaans.

Hoe dan ook kan de Dienst Vreemdelingenzaken, zoals in haar verzoekschrift is vermeld en waarbij het belang van haar twee kinderen op de eerste plaats komt, er niet, zoals in de bestreden beslissing, van afzien om de eerbiediging van hun belangen te toetsen aan artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, onder het voorwendsel dat een eventuele miskennis daarvan zou voortvloeien uit de door hun ouders gemaakte keuzes.

Dit was het standpunt van de Raad voor het Contentieux des Etrangers in arrest nr. 271310 van 15 april 2022: (...)

Verzoekster kan evenmin aanvaarden dat de geboorte van haar zoon G. (...) in België haar geen verblijfsrecht verleent.

Verzoekster betwist niet dat de geboorte van haar zoon G. (...) in België haar geen verblijfsrecht verleent, maar zij is niettemin van mening dat de geboorte van haar zoon in België een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15/12/1980 zou hebben gevormd.

Bij lezing van de bestreden beslissing heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins geoordeeld dat de geboorte van haar zoon G. (...) in België een buitengewone omstandigheid vormde in de zin van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Ten slotte wordt in de motivering van de bestreden beslissing gesteld dat de terugkeer van haar twee zonen naar Venezuela niet nadelig zou zijn, aangezien zij de nationaliteit van hun land van herkomst hebben, vertrouwd zijn met de cultuur van hun land van herkomst en hun moeder hen Spaans, de landstaal, kan leren.

Opnieuw is deze redenering in strijd met de feiten van de zaak, aangezien niet wordt betwist dat een van verzoekers zonen, G. (...), in België is geboren en niets weet over de cultuur van het land van herkomst van zijn moeder.

Bovendien lijken de autoriteiten niet serieus rekening te hebben gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoekers 2 kinderen.

Is het in het belang van haar 2 kinderen om België, waar de ene geboren is en de andere al zijn interesses heeft, te verlaten voor een land dat onbekend is geworden voor de ene en totaal onbekend voor de andere?

(...)

In haar op 18 juni 2022 ingediende verzoekschrift stelde verzoekster dat tot de uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 9 bis behoorde dat zij deel uitmaakte van een groep die kwetsbaar zou zijn indien zij naar Venezuela terugkeerde, namelijk een alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen ten laste.

Om haar bewering te staven produceerde ze een rapport over de rampzalige materiële en financiële situatie van alleenstaande vrouwen met kinderen in de Venezolaanse samenleving.

In de bestreden beslissing heeft de vreemdelingendienst dit argument afgewezen met de verklaring dat de situatie louter algemeen was en dat verzoekster geen enkel bewijs had geleverd van haar persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar Venezuela.

Nogmaals, verzoekster kan niet instemmen met een dergelijke motivering, en wel om de volgende redenen.

Verzoekster kan het namelijk niet eens zijn met de motivering van de beslissing van de vreemdelingendienst, aangezien deze laatste geen enkele informatie verstrekt over haar persoonlijke situatie in geval van terugkeer naar Venezuela, die een moeilijkheid of zelfs een onmogelijkheid zou kunnen rechtvaardigen om alle in artikel 9, lid 2, van de wet van 15.12.80 bedoelde procedures te volgen.

Anders dan de DVZ stelt, heeft verzoekster dus een duidelijk en gedetailleerd verslag opgesteld over de materiële en economische situatie van Venezolaanse huishoudens die enkel bestaan uit een vrouw en minderjarige kinderen.

In de bestreden beslissing heeft de vreemdelingendienst echter niet betwist dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela alleen zou staan met haar twee kinderen en dat zij niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren.

Derhalve wordt niet betwist dat verzoekster tot een kwetsbare groep behoort.

Uit de door verzoekster overgelegde documenten blijkt evenmin dat het algemeen bekend is dat de economische situatie in Venezuela dramatisch is.

Vrouwen zijn de sociale groep die het meest getroffen wordt door de economische crisis in Venezuela.

Anders dan de DVZ aangeeft, heeft de belanghebbende dus aangetoond dat de sociale groep waartoe zij behoort, wordt gediscrimineerd bij de toegang tot werk, huisvesting, onderwijs en gezondheidszorg.

Dergelijke discriminatie kan vervolging en dus uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980.

Dat verzoekster haar vordering derhalve heeft geïndividualiseerd en bewijzen heeft overgelegd die rechtvaardigen dat zij, wegens haar persoonlijke situatie en haar lidmaatschap van een specifieke sociale groep, duidelijk moeilijkheden zou ondervinden indien zij naar Venezuela terugkeerde.

dat de DVZ zich in de bestreden beslissing heeft beperkt tot algemene overwegingen, zonder verzoeksters situatie individueel te onderzoeken.

Een dergelijke motivatie is ontoereikend.

Dit gebrek aan individueel onderzoek door de vreemdelingendienst werd ook gesanctioneerd door de Conseil du Contentieux des Etrangers in een arrest van 23 december 2021, nummer 266113, waarin werd gesteld: (...)

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde gaat uitgebreid in op alle door verzoekster aangehaalde elementen en zet voor elk van deze elementen uiteen waarom zij geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of verzoekster haar aanvraag wel regelmatig heeft ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen.

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. In de eerste plaats bekritiseert ze het motief dat haar problemen met de Venezolaanse overheid niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene beroept zich op de algemene (economische) situatie in Venezuela voor alleenstaande moeders en verwijst in dit kader naar een verslag van de Verenigde Naties uit 2019. Zij vermeldt dat zij bij een terugkeer hierdoor zou worden gediscrimineerd en dat zij zou geconfronteerd worden met tal van problemen zoals toegang tot gezondheidszorg, huisvesting, tewerkstelling, justitie en onderwijs. Al deze ingeroepen elementen werden echter reeds aangehaald ter ondersteuning van haar asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asiendiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).”*

Artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, bepaalt:

“§2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; (...)”

Aldus worden elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een VIB en die werden verworpen door de bevoegde asiendiensten, uitgesloten als buitengewone omstandigheden. Verweerder bespreekt eveneens de beslissing van het CGVS met betrekking tot de aangehaalde elementen: *“Uit de beslissing van het CGVS dd. 10.03.2020 blijkt dat betrokkene niet aantoonde dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zullen terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. De commissaris-generaal wijst er verder op dat de verklaringen van betrokkene over hun profiel en hun financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in hun hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economisch aard of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij bij een terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende*

behandeling. Verder blijkt uit deze beslissing van het CGVS dat hoewel de situatie in Venezuela precair is, nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat er dus geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade (CGVS dd. 10.03.2020). De RVV bevestigde dit oordeel van het CGVS op 10.02.2021". Hieruit blijkt dat het CGVS de door verzoekster aangehaalde problemen met de Venezolaanse overheid reeds heeft onderzocht, doch van oordeel was dat deze elementen geen aanleiding geven tot het verlenen van internationale bescherming. Dit is bovendien in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Verzoekster betwist niet dat zij deze elementen reeds heeft ingeroepen ter ondersteuning van een VIB en dat deze later door het CGVS zijn verworpen.

De Raad merkt op dat verzoekster niet kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar problemen met de Venezolaanse overheid als buitengewone omstandigheden moeten worden aanvaard. Immers kunnen in een aanvraag om humanitaire regularisatie niet opnieuw dezelfde elementen worden ingeroepen die reeds aan bod kwamen ter gelegenheid van de asielprocedure en die niet hebben geleid tot de erkenning als vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat dergelijke elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard. *In casu* heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing de motieven geciteerd waarom het CGVS heeft geoordeeld dat aan verzoekster en haar kinderen niet de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kunnen worden toegekend. Door deze motieven te citeren, heeft de gemachtigde deze tot de zijne gemaakt. Gelet op de bepaling van artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en gelet op de niet-betwiste vaststelling dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bijkomend bewijsmateriaal heeft voorgelegd om de reeds door het CGVS beoordeelde verklaringen te staven, heeft de gemachtigde derhalve in alle redelijkheid en geheel in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen geoordeeld dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

Vervolgens bekritiseert verzoekster dat de scholing van haar twee kinderen niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard *"op grond van het illegale verblijf van hun moeder"*. Volgens verzoekster moet het hoger belang van haar kinderen worden gevrijwaard, zelfs indien hun situatie het gevolg is van een door verzoekster gemaakte keuze.

Wat betreft de scholing van de kinderen, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Volledigheidshalve merken we op dat haar jongste zoon zijn leerplicht nog dient op te starten. Wat haar oudste zoon betreft merken we op dat betrokkene slechts één schoolattest voorlegt, met name voor schooljaar 2021-2022, waarin hij niet slaagde omwille van zijn gebrekkige kennis van het Frans. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verzoekster niet in haar betoog kan worden gevolgd. Immers heeft verweerder het schoollopen van de kinderen in de eerste plaats niet aanvaard als buitengewone omstandigheid omdat verzoekster niet aantoont dat zij niet in hun land van herkomst, Venezuela, naar school zouden kunnen gaan. Er is evenmin aangetoond dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs behoeven. Slechts bijkomend oordeelt verweerder dat verzoekster steeds heeft geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijk gegeven was.

Verder betoogt verzoekster dat ook al kan de scholing van haar kinderen niet automatisch als buitengewone omstandigheid worden beschouwd, dan nog moet verweerder dit element dienstig onderzoeken in combinatie met de andere aangevoerde elementen. Verzoekster is van oordeel dat zij talrijke elementen heeft aangevoerd die aantonen dat haar twee kinderen zouden worden belemmerd in hun scholing indien zij zouden moeten terugkeren naar Venezuela. Zo is haar jongste zoon in België geboren en beschikt hij slechts over een gebrekkige beheersing van het Spaans. Haar oudste zoon loopt

sinds zijn aankomst in België school in het Frans, waardoor hij zijn moedertaal – het Spaans – niet meer spreekt.

Hieromtrent motiveert verweerder in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat haar jongste zoon in België geboren is. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Betrokkene verklaart dat haar jongste zoon zijn moedertaal, het Spaans, niet zou beheersen. Echter, betrokkene maakt dit absoluut niet aannemelijk. Hoewel haar zoon niet in Venezuela is geboren, heeft hij wel via zijn moeder een band met Venezuela. Verzoekster heeft immers de Venezolaanse nationaliteit en is in Venezuela geboren.

Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekster haar tot op zekere hoogte de Venezolaanse taal (het Spaans) en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat haarverblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Betrokkene beweert dat haar oudste zoon het Spaans niet meer zou beheersen omwille van het feit dat hij reeds drie jaar Franstalig onderwijs zou volgen. Echter, deze bewering is niet geloofwaardig. Haar zoon is geboren in Venezuela waar hij bijna twaalf jaar van zijn leven doorbracht alvorens naar België te komen. Dit houdt in dat het Spaans zijn moedertaal is en dat hij tevens reeds verschillende jaren scholing genoten heeft in deze taal. Dit vindt trouwens bevestiging in de vaststelling dat hij in schooljaar 2021-2022 niet slaagde omwille van het feit dat hij het Frans onvoldoende beheerst. Betrokkene maakt aldus niet aannemelijk dat haar kinderen een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat zij in Venezuela niet opnieuw zouden kunnen op school voor haar oudste zoon en dat haar jongste zoon zijn basisonderwijs niet zou kunnen opstarten in Venezuela. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Door opnieuw de in de aanvraag aangehaalde argumenten te herhalen zonder *in concreto* in te gaan op de omstandige motivering in de bestreden beslissing, toont verzoekster de kennelijke onredelijkheid van deze motieven niet aan. De louter subjectieve overtuiging van verzoekster dat deze elementen haar weldegelijk verhinderen terug te keren, is niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Daarnaast merkt de Raad, uit nazicht van het administratief dossier, op dat het oudste kind op het moment van het nemen van de bestreden beslissing vijftien jaar is, waarvan hij slechts 4 jaar in België heeft verbleven. Het jongste kind is op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing amper vier jaar oud en in België geboren, op een moment waarop verzoekster in precair verblijf verkeerde. Uit niets blijkt dat verzoeksters jongste kind reeds naar school gaat. De Raad acht het motief van de bestreden beslissing dat ervan mag worden uitgegaan dat verzoekster haar kinderen tot op zekere hoogte de Venezolaanse taal (het Spaans) en cultuur heeft bijgebracht, niet kennelijk onredelijk gelet op het feit dat verzoekster nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur heeft gehad in België en ze dus moet hebben beseft dat haar verblijf en dat van haar kinderen in België slechts voorlopig was.

Het betoog van verzoekster dat haar zonen de Spaanse taal niet (meer) machtig zouden zijn, mist ook enige feitelijke grondslag nu blijkt dat haar oudste zoon in het schooljaar 2021-2022 niet slaagde omwille van zijn gebrekkige kennis van het Frans; dat hij reeds verschillende jaren in Venezuela in het Spaans school heeft gelopen en gezien verzoekster geen bewijs voorlegt dat zij of haar kinderen Franse taallessen hebben gevolgd, ondanks haar bewering dat ze haar zonen Franse les geeft. Ook waar verzoekster slechts op algemene wijze betoogt dat de geboorte van haar jongste kind in België weldegelijk een buitengewone omstandigheid vormt, slaagt zij er niet in de bovenstaande motieven te weerleggen. Verzoekster ontkracht de motieven van de bestreden beslissing niet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna het IVRK) betreft, dient erop te worden gewezen dat het IVRK België als verdragsluitende

partij bindt, doch dat dit verdrag geen verplichting tot omzetting bevat en bijgevolg geen verticale directe werking heeft (cf. RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718).

Verzoekster betoogt verder dat, wat de scholing van haar kinderen betreft, verweerder niet heeft aangetoond dat zij haar verblijfsaanvraag diende te actualiseren. Verweerder heeft ook niet aangetoond dat de voorgelegde stukken te oud waren. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoekster bij deze kritiek heeft, nu in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat de stukken te gedateerd zijn of dat de situatie moest worden geactualiseerd.

Vervolgens verwijst verzoekster opnieuw naar de *“rampzalige materiële en financiële situatie van alleenstaande vrouwen met kinderen in de Venezolaanse samenleving”*, hetgeen ze volgens haar heeft aangetoond met een rapport van de Verenigde Naties uit 2019. Aangaande dit element wordt in de bestreden beslissing, afgezien van het feit dat dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden ingeroepen krachtens artikel 9bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd als volgt:

“Uit de beslissing van het CGVS dd. 10.03.2020 blijkt dat betrokkene niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een situatie van extreme armoede zullen terechtkomen die gekenmerkt zou worden door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. De commissaris-generaal wijst er verder op dat de verklaringen van betrokkene over hun profiel en hun financiële/familiale situatie in Venezuela niet afgeleid kan worden dat er in hun hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economisch aard of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij bij een terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verder blijkt uit deze beslissing van het CGVS dat hoewel de situatie in Venezuela precair is, nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en dat er dus geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade (CGVS dd. 10.03.2020).

(...)

Het louter verwijzen naar de algemene situatie en de situatie van alleenstaande moeders in het bijzonder en het voorleggen van een algemeen rapport over de situatie in Venezuela, is ruim onvoldoende om het oordeel van het CGVS en de RvV te weerleggen. Betrokkene dient persoonlijke bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven omstandigheden omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. In deze situatie komt het aan verzoekster toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst maar om aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs voor te leggen. De algemene situatie in Venezuela kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster stelt dat zij een duidelijk en gedetailleerd verslag heeft voorgelegd met betrekking tot de materiële en economische situatie van Venezolaanse huishoudens die enkel bestaan uit een vrouw en minderjarige kinderen. Volgens haar betwist verweerder niet dat zij bij terugkeer naar Venezuela alleen zou staan met haar twee kinderen. Derhalve kan volgens verzoekster niet worden betwist dat zij tot een kwetsbare groep behoort.

Een dergelijk algemeen betoog, dat in wezen neerkomt op het louter ontkennen van de gegeven motivering, is niet van die aard dat daarmee de omstandige motivering van de bestreden beslissing wordt weerlegd. Immers wordt er verwezen naar het reeds gemaakte oordeel van het CGVS, met name dat verzoekster met het voorgelegde rapport niet aantoont dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst in een situatie van extreme armoede zou terechtkomen, die gekenmerkt zou zijn door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften en in die van haar kinderen. Verzoekster heeft niet aangetoond dat er in haar hoofde ernstige problemen bestaan van socio-economisch aard of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij en haar kinderen bij een terugkeer een verhoogd risico zouden lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Door enkel en alleen opnieuw te verwijzen naar de reeds voorgelegde documenten, doet verzoekster geen afbreuk aan de deugdelijke motieven hieromtrent.

Waar verzoekster nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, merkt de Raad op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Zijn arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN